

Ἐξύμνησε καὶ πάλιν τοὺς τόσους πατριώτας,
τοὺς πρὸ αἰώνων πόθους τοῦ ταλαιπώρου γένους,
τοῦ πρώην στρατηλάτου δολίους συνωμώτας
καὶ ἄλλους κριομύξας τρυγοπασαλειμμένους.
Καὶ εἰς τὸν Παρθενῶνα τινάξου μὲ θυμόν
κι' ἰδὲ ἂν τὸ Αἰγαῖον κεῖται μακρὰν ἡμῶν.

Καὶ τότε δῶσε, Μοῦσα, ἄστυν βασιλέα χέρι
κοντὰ μας τοῦ Αἰγαίου τὸ πέλαγος νὰ φέρῃ.
Καὶ ὑψηλοὺς κοθόρονους ἵστα δῆλό σου πόδια βάλε
καὶ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τοῦ Γεωργίου ψάλε
καὶ ἄφροντις διέρχου τὰς εὐτυχεῖς σου ὥρας
μὲ τὰς ἀγαπημένας τῆς Μνημοσύνης κόρας.

Γ.

Οἱ βουλευταὶ πλακόνουν... τρελλή μου Μοῦσα, χαῖρε...
ὦ ἰ πόσαι μᾶς προσμένουν εὐδαίμονες ἡμέραι!..
Ἰδού! καὶ τὸ Αἰγαῖον κοντὰ ἄστυν Παρθενῶνα!..
ἀλλὰ θὰ ἴδουμε κι' ἄλλα... δὲν εἶναι ταῦτα μόνα.
Κι' ἐγὼ θὰ παύσω πλέον μὲ τὴν ζωὴν νὰ πλήττω...
Σιφίλ μπαλέρ!.. ἐβίβα!.. ὁ βασιλεὺς μας ζήτω!

Ὁ βασιλεὺς ἵστα νῶτα ὑπερηφάνου ἵππου
τὸν πόντον τοῦ Αἰγαίου εἰς τὸν λαόν του δείχνει
κι' ὁ κύριος Τρικούπης ἐπὶ χρυσοῦ τεθρίππου
τοῦ πρώτου Γεωργίου ἀκολουθεῖ τὰ ἵχνη.
Κι' ὁ Ἄναξ τῶν Ἑλλήνων κι' ὁ κόσμος κι' ἡ βουλή
φαιδρῶν Παναθηναίων πανήγυριν τελεῖ.

Τὴν τόσην εὐτυχίαν περίτρομος κυττάζω,
πατρίς Ἑλλάς, σὲ βλέπω ἐντὸς γλαυκῆς νεφέλης
καὶ μὲ φωνὰς ἀγρίας ἔξω φρενῶν φωνάζω:
«Εὐοί, εὐάν, ὦ τέκνον τῆς προσφιλοῦς Σεμέλης».
Καρποὺς εὐχόμενος δότε, ξανθὸν κερνάτε οἶνον...
Φιφίλ μαλέρ!.. ἐβίβα, ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων!

Δ.

Ἰδού, ἰδού, ἀνοίγουν καὶ ἄλλοι καφφενέδες,
ἰδού ἐκεῖ ἀρχαῖοι καὶ νέοι φοιτηταί,
ἰδού μπιλιάρδα, πρέφαις, τσιγάρα, ναργιλέδες
καὶ μέλλοντες φωστῆρες καὶ ἴσως βουλευταί.
Καὶ συζητοῦν οἱ πάντες μὲ ὕφος Περικλέτων,
ἐνῶ σκορποῦν σπινθῆρας αἱ περιφέρειαὶ τῶν.

ὦ! τί καλά καὶ πάλιν θὰ ἔλθουν εἰς τὸ γένος!..
κι' ἐγὼ ἐπὶ Πηγᾶσου καταστεφανωμένος,
μ' ἐλπίδας καὶ μὲ ρόδα καὶ μὲ κισσοὺς ἀμπέλου
θ' ἀσπάζωμαι τὰ χεῖλη τοῦ ραδινοῦ Σεμέλου.
Παραφρονῶ, βακχεύω, ἐξίσταμαι καὶ φρίττω...
Εὐοί, εὐάν! ἐβίβα!.. ἡ Ρωμοσύνη ζήτω!

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις,

Καὶ ὁ δὲ γὰρ ἑτήσιον καθένας μας θὰ ἴδῃ,
ταχέως ἐκδιδόμενον δαπάναις τοῦ Μακρίδη.
Εἰς τρία μέρη χωριστὰ ἡ βίβλος διαιρεῖται
καὶ δ,τι πρᾶγμα θέλετε ἐκεῖ θὰ τὸ εὐρήτε,
πρὸς δὲ κι' Ἡμερολόγιον καὶ πολυτίμους γνώσεις
καὶ δύο φράγκα μοναχὰ γιὰ δλ' αὐτὰ θὰ δώσῃς.

Ἀγγέλλομεν μετὰ χαρᾶς πρὸς γνῶσιν τῶν κυρίων
πῶς γίνεταί Εἰ δὲ ἴσῃων μεγάλων Πρακτοροεῖον
σᾶς λέγω δὲ ἡ συνδρομὴ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
πῶς δώδεκα ψωροδραχμαῖς θὰ σᾶς κοστίζῃ μόνον.

Σκόκοῦ Ἡμερολόγιον μὲ πράγματα πολλὰ
μὲ μοῦτρα, μὲ ποιήματα καὶ χίλια δῆλ' ἀλά,
τρελλόν κι' ἐν μέρει σοβαρόν, ποικίλον τε κι' εὐώδες
καί, ὅπερ σπουδαιότερον γιὰ τοὺς Ρωμοῦς, ὀγκῶδες.
Μὰ εἶναι τρέλλα, βρὲ παιδιὰ καὶ πρᾶγμα ποῦ σαλεύει
καί, ὡς φασὶν οἱ ἄνθρωποι, τὸν μουστερῆ γυρεύει.

Εἰς τοῦ Ἐρμού τὸν δρόμον γοργῶ ποδὶ προβῆτε
κι' εἰς τὸ Πιλοπωλεῖον ἐκεῖνο τοῦ Κασδόνη
Ἐγγλέζικα καπέλα καὶ τοῦ Λαβίλ θὰ βρῆτε,
ποῦ δὲν τὰ καταστρέφουν καὶ τρεῖς καὶ πέντε χρόνοι.
Ἐπάρχουν δὲ πρὸς χρῆσιν πολλῶν λιμοκοντόρων
καὶ πρώτης λαιμοδέταις καὶ ἄλλα φιγουρίνια
καὶ σκοῦφοι γιὰ ταξειδο χρωμάτων διαφόρων,
μὰ πρὸ καλὸ ἅπ' ὅλα εἶν' ἡ μεγάλη φτήνεια.

Ἡλίας Φερετόπουλος, ἐμποροράπτης φίνος,
ἐντὸς τοῦ δρόμου τοῦ Ἐρμού ἐγκαταστάς κι' ἐκεῖνος,
ἔχει λαμπρὰ ὑφάσματα Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας,
πολλὰς δὲ ἵστοὺς πελάτας του παρέχει εὐκολίας.

Ὁ ἰατρὸς Παρίσης ὁ καὶ Ἀβυσσινὸς
ἵστοὺς φίλους του πελάτας ἀγγέλλει ταπεινῶς
πῶς τὴν ἰατρικὴν του ἐδῶ ἀρχίζει πάλιν
μὲ νέαν προθυμίαν καὶ ὄρεξιν μεγάλην.
Ἐπόσχεταί δὲ σ' ὄλους μὲ τὴν Παθολογίαν
καὶ ἰσχυρὰ καὶ σθένος καὶ ἀρκετὴν ὑγίαν.

Εἰς τὸ Παντοπωλεῖον τοῦ Ἀντωνάκη μπῆτε,
ὅπου ἵστη νέα πράτσα εὐρίσκεται κρασί
καὶ τοῦ πουλινοῦ τὸ γάλα μὰ τὸ σταυρὸ θὰ βρῆτε
καὶ σπιρωτὸ χαβιάρι κι' ἀθάνατο κρασί.

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφενέτων· Ἐδ Φρονούντων· — νύκτα ἕμερα συζητοῦνται
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζῆδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήριον, σαντοῦρνα — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαιδούρνα